

Daniels bok - nummer sekstini

Avsløring av generasjonssyklusen: Adventismens fire vederstyggeligheter

Jeff Pippenger

2024-02-02

Gud forandrer seg aldri, og derfor blir adventismen dømt i sin fjerde generasjon.

«Og han ropte til mannen som var kledd i lin, han som hadde skriverens blekkhus ved sin side; og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, tvers gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og klager over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der inne. Og til de andre sa han mens jeg hørte det: Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ingen medynk: Drep tilintet gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom. Da begynte de med de gamle mennene som stod foran huset.»

«Jesus står i ferd med å forlate nådestolen i den himmelske helligdom for å ikle seg hevners klær og utøse sin vrede i domshandlinger over dem som ikke har svart på det lys Gud har gitt dem. 'Fordi dom over en ond gjerning ikke fullbyrdes straks, derfor blir menneskenes barns hjerte fullt innstilt på å gjøre det onde.' I stedet for å bli formet av den tålmodighet og langmodige overbærenhet som Herren har vist dem, styrker de som ikke frykter Gud og ikke elsker sannheten, sine hjerter i sin onde ferd. Men også Guds overbærenhet har sine grenser, og mange overskrider dem. De har gått ut over nådens grenser, og derfor må Gud gripe inn og hevde sin egen ære.»

Om amorittene sa Herren: «I det fjerde slektsledd skal de vende tilbake hit; for amorittenes misgjerningers mål er ennå ikke fullt.» Selv om denne nasjonen var iøynefallende på grunn av sitt avguderi og sitt forderv, hadde den ennå ikke fylt sitt misgjerningers beger til randen, og Gud ville ikke gi befaling om dens fullstendige ødeleggelse. Folket skulle få se den guddommelige makt åpenbart på en tydelig måte, for at de skulle være uten unnskyldning. Den medlidende Skaper var villig til å bære over med deres misgjerning inntil det fjerde slektsledd. Dersom det da ikke viste seg noen forandring til det bedre, skulle Hans dommer falle over dem.

«Med ufeilbarlig nøyaktighet holder den Uendelige fremdeles regnskap med alle nasjoner. Mens hans miskunn tilbys sammen med kall til omvendelse, vil dette regnskapet forbli åpent; men når tallene når en viss sum som Gud har fastsatt, begynner hans vredes tjeneste. Regnskapet avsluttes. Den guddommelige langmodighet opphører. Det er ikke lenger noen bønn om miskunn på deres vegne.»

«Profeten, idet han skuet ned gjennom tidsaldrene, fikk denne tiden fremstilt for sitt syn. Denne tidsalders nasjoner har vært mottakere av enestående barmhjertighet. Himmelenes ypperste velsignelser er blitt gitt dem, men økt stolthet, havesyke, avgudsdyrkelse, forakt for Gud og grov utakknemlighet er skrevet opp mot dem. De er i ferd med hastig å avslutte sitt regnskap med Gud. »

«Men det som får meg til å skjelve, er det faktum at de som har hatt det største lys og de største privilegier, er blitt besmittet av den rådende misgjerning. Påvirket av de urettferdige omkring dem er mange, selv blant dem som bekjenner sannheten, blitt kalde og føres med av den sterke strømmen av ondskap. Den alminnelige hån som rettes mot sann gudsfrykt og hellighet, fører dem som ikke knytter seg nært til Gud, til å miste sin ærbødighet for hans lov. Dersom de fulgte lyset og adlød sannheten av hjertet, ville denne hellige lov synes dem enda mer dyrebare når den slik blir foraktet og satt til side. Etter hvert som ringeakten for Guds lov blir mer åpenbar, blir skillelinjen mellom dem som holder den, og verden, tydeligere. Kjærligheten til de guddommelige forskrifter øker hos den ene gruppe i samme grad som forakten for dem øker hos den andre gruppe.»

«Krisen nærmer seg raskt. De hurtig voksende tallene viser at tiden for Guds hjem søkelse snart er kommet. Selv om Han nødvendig straffer, vil Han likevel straffe, og det snart. De som vandrer i lyset, vil se tegn på den fare som nærmer seg; men de skal ikke sitte stille i en uforstyrret, likegyldig forventning om ødeleggelsen og trøste seg med den tanke at Gud vil verne sitt folk på hjem søkelsens dag. Langt derifra. De bør innse at det er deres plikt å arbeide med iver for å frelse andre, idet de med sterk tro ser opp til Gud om hjelp. 'En rettferdig manns virksomme bønn formår meget.'»

Den gudfryktighetens surdeig har ikke helt mistet sin kraft. På den tid da menighetens fare og nedtrykthet er størst, vil den lille skare som står i lyset, sukke og rope over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet. Men særlig vil deres bønner stige opp på menighetens vegne, fordi dens medlemmer handler etter verdens vis.

«De alvorlige bønnene fra disse trofaste få vil ikke være forgjeves. Når Herren trer frem som en hevner, vil Han også komme som en beskytter for alle dem som har bevart troen i dens renhet og holdt seg selv ubesmittet av verden. Det er på denne tid Gud har lovet å skaffe sine egne utvalgte rett, de som roper til Ham dag og natt, enda Han dryger med dem.

Befalingen lyder: «Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og som roper over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der inne.» Disse som sukket og ropte, hadde holdt livets ord frem; de hadde irttesatt, rådet og formant. Noen som hadde vanæret Gud, omvendte seg og ydmyket sitt hjerte for Ham. Men Herrens herlighet hadde veket bort fra Israel; selv om mange fortsatt holdt fast ved religionens former, manglet Hans kraft og nærvær.» Testimonies, bind 5, 207–210.

Illustrasjonen av Guds dom som Søster White identifiserer i avsnittet, er den dom som ble ført over byen Jerusalem, som i de siste dager er Syvendedags Adventistkirken. Dommen fullbyrdes ved søndagsloven, for det er der Guds segl og dyrets merke blir påtrykt. Esekiel kapittel åtte identifiserer fire tiltagende vederstyggeligheter. Det første verset understreker at synet skal forstås like før nådetiden avsluttes, ved å angi den femte dag i den sjette måned i det sjette år.

Esekiel behøvde ikke å ta med dette historiske referansepunktet. Han kunne ganske enkelt ha skrevet: «Og det skjedde mens jeg satt i mitt hus, og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt der på meg.» Det forhold at han tok med henvisningen til dagen før «666», er en profetisk henvisning for profetistudenter. Henvisningen gjelder dem som har seieren over tallet i dyrets

navns tall, som kjenner «666», som er et element i Jesu Kristi åpenbaring, hvilken blir avforseglet like før prøvetiden avsluttes. De vet dette, for de er Guds folk, som ifølge Peter «før i tiden ikke var Guds folk».

I 1. Petersbrev kapittel to har de som nå er Guds folk, «smakt at Herren er god». De er dem som profetisk har «spist» Guds ord, i motsetning til dem som nektet å spise Guds ord. Alle profetene taler om de siste dager, og i Johannes kapittel seks gav Jesus det budskap at Hans disipler måtte ete Hans kjød og drikke Hans blod. I det kapittel gjorde de disipler som nektet å ete Hans kjød og drikke Hans blod, det i vers sekstiseks.

Fra den tid trakk mange av hans disipler seg tilbake og vandret ikke lenger med ham. Johannes 6,66.

De vise som i de siste dager eter Kristi kjød og drikker hans blod, forstår at Kristus som Palmoni er den Underfulle Tallmester, og de gjenkjenner hans signatur når den blir framstilt. Tallet «665» i åpningsverset i Esekiel åtte står der, for enhver som ønsker å se, som en angivelse av minst to viktige profetiske punkter. Det første er at budskapet skal forstås som omfattende et tidsrom før søndagsloven. Det andre er at tallet «666» forekommer i ett av bare to vers i Johannes' åpenbaring som er kvalifisert ved å angi at de «vise» ville forstå i de siste dager.

Her er visdommen. Den som har forstand, regne ut dyrets tall; for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks. Åpenbaringen 13:18.

De «vise» som forstår kunnskapens økning i de siste dager, når Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet, vil vite at «666» er et viktig profetisk symbol, for de vil ha vunnet seier over tallet. Esekiel innfører derfor i kapittel åtte et tiltagende opprør, som fremstilles ved fire økende vederstyggeligheter. Den siste identifiserer de dårlige som de som bøyer seg ned for solen, og markerer således dommen over Jerusalem (adventismen) i de siste dager. Denne dommen finner sted i den fjerde generasjon. De fire vederstyggelighetene er symbolene på de fire generasjoner av laodikeisk adventisme.

Den første generasjonen begynte i 1863, med opprøret mot Moses' ed om «sju tider». Tjuefem år senere ble opprøret i 1888 åpenbart. Trettien år senere inntraff opprøret i 1919, representert ved W. W. Scotts bok, «The Doctrine of Christ». Trettiåtte år etter det, i 1957, fant opprøret representert ved boken «Questions on Doctrine» sted. Vi vil nå begynne å påvise hvorfor disse fire veimerkene svarer til de fire vederstyggelighetene i Esekiel åtte.

I 1863 innførte laodikeisk adventisme et nytt kart for å erstatte de to kartene som var oppfyllelser av befalingen i Habakkuk kapittel to om å «skrive synet og gjøre det tydelig på tavler». Kartet fra 1863 utelot «de syv tider» fra den profetiske fremstillingen, slik dette hadde vært på de to hellige kartene sammen med 1260, 1290 og 1335. I Habakkuk viste befalingen at tavlene (i flertall) skulle offentliggjøres på en slik måte at «den som leser det, kan løpe». Kartet fra 1863 var så langt fra målet at det krevde et forklarende utdelingsark som måtte følge med. Det var ikke mulig å se på kartet fra 1863 og «løpe» uten et ekstra utdelingsark.

Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. Habakkuk 2,2.

Kartet fra 1863 var en forfalskning utformet for å dekke over det sanne, slik William Miller så i sin drøm. De to hellige kartene var symbolet på pakten som Kristus inngikk med det folket som nettopp hadde inntatt stillingen som det sanne protestantiske hornet på dyret fra jorden. Disse to kartene representerte et symbol på paktsforholdet mellom millerittene og Kristus, som plutselig kom til sitt tempel i 1844, og da Han kom, kom Han som Paktens Budbærer. Det gamle Israel illustrerer det moderne Israel, og da Kristus førte det gamle Israel ut av trelldommen i Egypt, foregrip Han den tiden da Han skulle føre det moderne Israel ut av trelldommen under tolv hundre og seksti år med pavelig herredømme. Søster White fastholder gjentatte ganger disse to historiene som parallelle historier.

Over oss skinner det oppsamlede lyset fra fortidens tidsaldrer. Beretningen om Israels glemsel er blitt bevart til vår opplysning. I denne tidsalder har Gud lagt sin hånd til å samle til seg et folk fra hver nasjon, stamme og tungemål. I adventbevegelsen har Han virket for sin arvedel, likesom Han virket for israelittene da Han førte dem ut fra Egypt. I den store skuffelsen i 1844 ble Hans folks tro prøvet, slik hebreernes ble det ved Rødehavet.» Testimonies, bind 8, s. 115, 116.

Da Herren inngikk pakt med det gamle Israel, gav Han to tavler for å representere paktsforholdet. Da Herren inngikk pakt med det moderne Israel, gav Han to tavler for å representere paktsforholdet. De to tavlene med De ti bud er et forbilde på Habakkuks to tavler. Han gav dem de to tavlene kort tid etter kryssingen av Rødehavet, noe Søster White setter i sammenheng med den store skuffelsen i 1844. Kort tid etter 1844, i profetisk histories forstand, frembrakte Herren den andre tavlen. Det gamle Israel ble gjort til betrodde forvaltere av Guds lov, og det moderne Israel ble gjort til betrodde forvaltere ikke bare av Guds lov, men også av disse store profetiske sannhetene.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte oldtidens Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløv har Han, gjennom den første, andre og tredje engels budskap, skilt dem fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til forvaltere av sin lov og har betrodd dem de store sannheter i profetien for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd oldtidens Israel, er disse en hellig betroelse som skal meddeles verden.» Testimonies, bind 5, 455.

De to første budene tydeliggjør Guds hat mot avgudsdyrkelse, og i disse to første budene fastslår Han at dom blir fullbyrdet inntil tredje og fjerde slektsledd, for Han erklærer at Han er en nidkjær Gud.

«Loven ble på denne tid ikke uttalt utelukkende til gagn for hebreerne. Gud æret dem ved å gjøre dem til voktere og bevarere av Hans lov, men den skulle forvaltes som et hellig betrodd ansvar for hele verden. Dekalogens forskrifter er tilpasset hele menneskeheten, og de ble gitt til undervisning og styring for alle. Ti forskrifter, korte, omfattende og myndige, omfatter menneskets plikt mot Gud og mot sin neste; og alt er grunnlagt på kjærlighetens store, grunnleggende prinsipp. 'Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din styrke og av all din forstand, og din neste som deg selv.' Lukas 10:27. Se også 5 Mosebok 6:4, 5; 3 Mosebok 19:18. I de ti bud blir disse prinsippene utfoldet i detalj og gjort

anvendelige på menneskets tilstand og omstendigheter.»

«Du skal ikke ha andre guder foruten Meg.»

«Jehova, den evige, selveksisterende, uskaptes Ene, selv Kilden til og Opprettholderen av alt, er alene berettiget til den høyeste ærbødighet og tilbedelse. Mennesket er forbudt å gi noe annet objekt førsteplassen i sine hengivenheter eller i sin tjeneste. Hva enn vi holder kjært som tenderer til å minske vår kjærlighet til Gud eller til å hindre den tjeneste som tilkommer Ham, det gjør vi til en gud av.»

«Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det som er nede på jorden, eller av det som er i vannet under jorden. Du skal ikke bøye deg ned for dem og ikke tjene dem.»

«Det annet bud forbyr tilbedelsen av den sanne Gud ved bilder eller avbildninger. Mange hedenske folkeslag hevdet at deres bilder bare var figurer eller symboler ved hvilke guddommen ble tilbedt, men Gud har erklært slik tilbedelse for å være synd. Forsøket på å fremstille den Evige ved materielle gjenstander ville senke menneskets oppfatning av Gud. Sinnet, vendt bort fra Jehovas uendelige fullkommenhet, ville bli tiltrukket av skapningen snarere enn av Skaperen. Og ettersom dets forestillinger om Gud ble forringet, slik ville også mennesket selv bli fornedret.»

«Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud.» Guds nære og hellige forhold til sitt folk fremstilles under ekteskapets bilde. Ettersom avgudsdyrkelse er åndelig hor, kalles Guds mishag mot den med rette nidkjærhet.» Patriarker og Profeter, 305, 306.

Guds nidkjærhet kommer særlig til uttrykk mot avgudsdyrkelse, og det er ikke tilfeldig at den første vederstyggeligheten i Esekiel kapittel åtte er «et nidkjærhetsbilde».

Og det skjedde i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg satt i mitt hus og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt på meg der. Da skuet jeg, og se, en skikkelse som så ut som ild: fra det som så ut som hans hofter og nedover, ild; og fra hans hofter og oppover som et skinn av strålende glans, som fargen av rav. Og han rakte ut noe som lignet en hånd og tok meg ved en hårløkk på mitt hode; og Ånden løftet meg opp mellom jorden og himmelen og førte meg i Guds syner til Jerusalem, til døren ved den indre port som vender mot nord, hvor avgudsbildet som vakte nidkjærhet, hadde sitt sete. Og se, Israels Guds herlighet var der, i samsvar med synet som jeg så på sletten. Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord. Så løftet jeg mine øyne mot nord, og se, nord for alterporten stod dette bildet som vakte nidkjærhet, ved inngangen. Esekiel 8:1–5.

Nidkjærhetens bilde er det første av fire tiltagende vederstyggeligheter som Esekiel blir vist. Nidkjærhetens bilde representerer begynnelsen på den første av fire generasjoner med tiltagende opprør i adventismen. Den første generasjonen begynte i 1863.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske forkynnelse gjelder for oss. 'Alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning

for oss, som de siste tider er kommet til.' 1 Korinterbrev 10:11. 'Og det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss, de tjente med dette, som nå er blitt forkynt dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, utsendt fra himmelen, ting som englene lengter etter å skue inn i.' 1 Peter 1:12.....»

«Bibelen har samlet og bundet sammen sine skatter for denne siste slekt. Alle de store begivenhetene og høytidelige handlingene i Det gamle testaments historie har vært, og gjentar seg, i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.